

Η ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ ΠΡΟΚΑΘΩΡΙΣΜΕΝΗ

—«Ο»—

Γενικὴ ἄποψις τῆς ἐκλογῆς. — Ἡ ὀρθὴ δόξιν. — Οὐδεμία ἀδικία εἰς τοὺς μὴ ἐκλεγέντας. — Διαφορὰ μεταξὺ «κλητῶν καὶ ἐκλεκτῶν». — «Υπάρχει ἁμαρτία πρὸς θάνατον». «Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος». — Ἡ μεγάλη Ὁμάς. — Οἱ χιτῶνες αὐτῶν λευκαινόμενοι εἰς τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου. — Ἡ ἐκλεκτὴ ἄμπελος καὶ τὰ κλήματα αὐτῆς. — Διάφορα ἐκλογαὶ ἐν τῷ παρελθόντι. — Οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἦτο αἰώνιος. — Ὁ Ἰακώβ καὶ ὁ Ἡσαΐ τέποι. — «Τὸν Ἰακώβ ἠγάπησα». — «Τὸν Ἡσαΐ ἐμίσησα». — Ὁ Φαραώ. — «Δι' αὐτὸ τοῦτο δὲ ἐξήγειρα». — Ὁ Θεὸς οὐδέποτε παραβιάζει τὴν θέλησιν. — Ὁ Φαραώ δὲν ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος τούτου. — «Ὁ Θεὸς ἐδοκλήσιν τὴν καρδίαν τοῦ Φαραώ». — Τὸ ἔθνος τοῦ Ἰσραὴλ ἐκλεγόμενον. — «Ὅποια λοιπὸν ἢ ὑπεροχὴ τοῦ Ἰουδαίου; Πολλὴ κατὰ πάντα τρόπον.» — Ἡ ἐκλεκτὴ νέα κτίσις. — Σημασία τῆς «Χάριτος». Μία εἰκὼν τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Βασιλέως. — «Προώριθται ὅπως γείνωσιν ὀνυμορφοὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ». — «Κεκλημένοι κατὰ τὴν πρόθεσιν Αὐτοῦ». — Ἰδιότητες καὶ χαρακτηριστικὰ τῶν καλουμένων. — «Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν». — Παράφορα τῶν ἐπιχειρήματος τοῦ Ἀποστόλου. — Τὴν κλησιν ἡμῶν καὶ ἐκλογὴν δεβαίαν ποιῆσθαι. — Τὸ δτάδιον. — «Τρέχω πρὸς τὸν σκοπὸν». — «Γνωρίζοντες τὴν ἐκλογὴν ὅας παρὰ Θεοῦ».

ΤΟ ΔΟΓΜΑ τῆς ἐκλογῆς, καθὼς τοῦτο γενικῶς κατανοεῖται, εἶναι λίαν ἀποκρουστικόν, πλήρες μεροληπτικότητος, καὶ ἀδικίας· τὸ τοιοῦτον ὅμως εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς παρεξηγήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Τὸ ἐν ταῖς Γραφαῖς διδασκόμενον δόγμα τῆς ἐκλογῆς, τὸ ὁποῖον θὰ προσπαθῆσωμεν νὰ ἐκθέσωμεν, πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὑφ' ὅλων, ὅτι εἶναι ἐν ἐκ τῶν μεγαλητέρων δογμάτων τῆς Γραφῆς—ὅπερ εἶναι τεθεμελιωμένον ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ἐπίσης, καὶ τῆς ἰσότητος—καὶ καθ' ὀλοκληρίαν ἀμερόληπτον. Ἡ περὶ ἐκλογῆς πεπλανημένη θεωρία, διὰ βραχέων ἐκτιθεμένη, εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς, καταδικάσας ἅπαν τὸ γένος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, ἐξέλεξεν ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν, «μικρόν τι ποιμνιον» μόνον, ὅπως διασωθῆ—ἐπιτρέψας εἰς τὴν μεγάλην πλειονότητα αὐτῶν, ὅπως κατέλθῃ εἰς τὴν κόλασιν τῶν ἀνεκλαλήτων μαρτυριῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Θεία πρόγνωσις προώρισεν αὐτοὺς πρὸ

τῆς δημιουργίας αὐτῶν ἀκόμη. Ἡ κατήχησις τοῦ Οὐεστμίνστερ, ἥτις εἶναι ἡ θερμοτέρα κῆρυξ τῆς ὑφισταμένης ταύτης ψευδοῦς θεωρίας, μετ' ἐμφάσεως διακηρύττει, ὅτι «τὸ ἐκλεκτὸν τοῦτο μικρὸν ποίμνιον» δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι θὰ σωθῇ ἔνεκα ἰκανότητος, ἢ ἀξίας ἐκ μέρους αὐτῶν, ἀλλ' ἀπλῶς θὰ σωθῇ, ἔνεκα τῆς ὑπερτάτης βουλῆς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὀρθὴ σημασία τῆς ἐκλογῆς, τὴν ὁποίαν πολλαχῶς ἡ Γραφὴ ὑποστηρίζει, καὶ τὴν ὁποίαν θέλομεν καταδείξει, εἶναι ὅλως ἀντίθετος πρὸς τὴν ἄνω θεωρίαν· δηλ. ὅτι **θάνατος** (καὶ οὐχὶ αἰώνιος ζωὴ ἐν βασάνοις) ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ γένους ἡμῶν ἐπιβληθεῖσα ποινή, συμπερικλείασα ἐν ἑαυτῇ πᾶν μέλος τοῦ γένους, διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου. «Ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐξεδηλώθη διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἀπολυτρώσαντος ὁλόκληρον τὸν κόσμον διὰ τῆς ἑαυτοῦ θυσίας, ὅστις εἶναι «ἰλασμός (ἰκανοποίησις) τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν (τῆς Ἐκκλησίας), καὶ οὐχὶ μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἁμαρτιῶν ὅλου τοῦ κόσμου». (Α' Ἰωάν. 6' 2). Ὁ Θεὸς ἐξέλεξεν ὅπως ὁ μονογενὴς Αὐτοῦ Υἱός, λάβῃ τὸ προνόμιον τοῦτο τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ γένους ἐπὶ δαπάνῃ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ζωῆς, καὶ ὅτι ὡς ἀνταμοιβήν, θὰ ἐξυψοῦτο Οὗτος εἰς τὴν Θεϊαν φύσιν (*) καὶ τέλος πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς» ἐξεγείρων αὐτὰς ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, δίδων εἰς αὐτὰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, καὶ ὑποβοηθῶν τοὺς εὐπειθεῖς καὶ προθύμους, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ εἰς περισσοτέρας εὐλογίας καὶ εὐνοίας τῶν ἐν Ἐδέμ παραχωρηθεισῶν.

Ὁ Θεὸς ἐπίσης ἐξέλεξεν ἀριθμὸν τινα «ἀγίων», ὑπὸ τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ, ὡς συγκληρονόμων μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ δόξῃ, τιμῇ καὶ ἀθανασίᾳ τῆς κέας κτίσεως, καὶ συμμετόχων ἐν τῷ ἔργῳ τῆς εὐλογίας τῆς ἀνθρωπότητος δι' ἀνθρωπίνης ἀποκαταστάσεως. Ὁ Εὐαγγελικὸς οὗτος αἰὼν δὲν προωρίσθη διὰ τὴν τοιαύτην εὐλογίαν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀπλῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς κλήσεως ἐκ τοῦ κόσμου μικροῦ τινὸς ποιμνίου, ὅπως οὗτοι ἀποτελέσωσι τοὺς «ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ» — ἵνα ὑποστῶσι δοκιμασίας καὶ σμιλεύσεις ὡς πρὸς τὴν πίστιν, ἀγάπην καὶ ὑπακοήν, καὶ «κάμωσιν οὕτως τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν». (Β' Πέτρ. α' 10). Ἡ κλῆσις ὅμως καὶ ἐκλογὴ τοῦ μικροῦ τούτου ποιμνίου διὰ τοῦ τρόπου τούτου, δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν ἀδικίαν, οὐδεμίαν ζημίαν, εἰς τοὺς μὴ ἐκλεγέντας, οἵτινες ὑπ' οὐδεμίαν ἐννοιαν τῆς λέξεως κατεδικάσθησαν, διότι δὲν ἐξελέγησαν—διότι παρωράθησαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ πλήθη τῶν λαῶν τῆς χώρας ταύτης δὲν ἠδικήθησαν, ἢ κατεδικάσθησαν, ὅποτε ἐκλογὴ τις ἔλαβε χώραν πρὸς ἀνάδειξιν τῶν κυβερνητῶν, καὶ οἱ λαοὶ οὗτοι δὲν συμπεριελήφθησαν μεταξὺ τῶν ἐκλεγέντων. Καθὼς ὁ

* Τόμος Ε'. Κεφάλ. Ε'.

σκοπὸς τῶν γηίνων ἐκλογῶν εἶναι ἡ ἐξασφάλις ἰκανῶν προσώπων διὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ λαοῦ ἐν γένει, διὰ σοφῶν νόμων καὶ διοικήσεως, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ εὐλογία τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς προδιέταξεν, οὐδεμίαν ζημίαν κατεργάζεται εἰς τοὺς μὴ ἐκλεγέντας, ἀλλὰ σκοπὸν ἔχει ὅπως ἐπιφέρει εὐλογίαν εἰς πάντας τούτους — καθότι οἱ ἐκλεγέντες θὰ ἀποτελέσωσι τοὺς βασιλικούς δικαστάς, τοὺς Βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν ὁποίων, πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς θέλουσιν εὐλογηθῆ.

Αἱ Γραφαὶ ἀφθονοῦσι χωρίων, ἀναφερομένων εἰς τοὺς «κλητούς» καὶ «ἐκλεκτούς», τῆς τελευταίας ταύτης ἐκφράσεως ὑπαινισσομένης, ὅτι ἡ λέξις κλητὸς δύναται νὰ ἐννοηθῆ, ὡς ἐφαρμοζομένη εἰς πάντας ἐκείνους οἵτινες ἔρχονται εἰς τινα κατάστασιν σχέσεως πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, καταστάσει οὗτοι ἐλπίζουσιν, ἢ προσδοκῶσι νὰ ἀποκτήσωσι τὴν ἀθανασίαν, ὄντες μέλη τῆς ἐνδεδοξασμένης Ἐκκλησίας· καίτοι ἔχουσι τὴν πιθανότητα τῆς πτώσεως, καὶ τῆς παύσεως αὐτῶν, ὅπως ὦσιν οὕτω ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς τάξεως. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, πάντες οἱ ἐκ τῆς ἀφιερωμένης τάξεως οἱ δεχόμενοι τὴν ἄνω κλῆσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν νέαν κτίσιν, λογίζονται ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ὅταν τὰ ὀνόματα αὐτῶν καταχωρηθῶσιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρνίου, καὶ ὁπότεν στέφανός τις τεθῆ κατὰ μέρος δι' αὐτούς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπιστία τις δυνατὸν νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἀπόσβεσιν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, καὶ τὴν παράδοσιν τῶν στεφάνων αὐτῶν εἰς ἄλλους, (Ἄποκ. γ' 5,11) ἔνεκεν τούτου οὗτοι τότε θὰ παύσωσιν ἀποτελοῦντες μέρος τῆς ἐκλεκτῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ἡ λέξις «ἐκλεκτός» ἀπεναντίας σημαίνει ἐκείνους οἵτινες τελικῶς θὰ κερδίσωσι τὰς εὐλογίας εἰς τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τοὺς πιστοὺς τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος—ἐκείνους οἵτινες «ποιοῦσι τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν» διὰ πιστότητος εἰς τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας ταύτης ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου.

Δύο τάξεις ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὡς ἀποτυγχάνουσαι νὰ κάμωσι τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν. Ἡ μία ἐκ τῶν τάξεων τούτων—ἔχομεν λόγον νὰ πιστεύωμεν ἐν τούτοις ὅτι δὲν εἶναι καὶ ἡ πολυαριθμιωτέρα—ὄχι μόνον θὰ ἀπολέσωσι τὰ βραβεῖα τῶν ἐκλεκτῶν, ἀλλὰ προσθετικῶς θέλουσιν ἀπολέσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτῶν—ἐν τῷ δευτέρῳ θανάτῳ. Οὗτοι περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἐξετάζων τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, λέγει· «ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρὸς θάνατον, (καὶ) ἔστιν ἁμαρτία πρὸς θάνατον, οὐ περὶ ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ». (Α' Ἰωάν. ε' 16). Θὰ ἦτο ἀνωφελὲς νὰ προσευχηθῆ τις ἢ νὰ ἐλπίσῃ δι' ἐκείνους οἵτινες διαπράττουσιν ἁμαρτίαν πρὸς θάνατον. Ἡ ἁμαρτία αὕτη περιγράφεται ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὡς οὐσα ἁμαρτία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ—ὄχι ἀκουσία ἢ ἐξ ἀγνοίας, ἀλλ' ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιμονῆς

εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κατ' ἀρχάς τοῦλάχιστον, καθαρῶς καὶ σαφῶς ἀνεγνωρίσθη ὡς κακόν· ἀλλὰ τὸ ὅποιον, ἔνεκα τῆς ἰσχυρογνώμου θελήσεως, κατέστη ἀκολούθως ἰσχυρὰ πλάνη—τοῦ Κυρίου παραδίδοντος οὕτω πάντας τοὺς θέλοντας εἰς τὴν πλάνην τὴν ὁποίαν ἐπροτίμησαν ἀντὶ τῆς ἀληθείας. — Β' Θεσ. 6' 10-12.

Οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰούδας, ἀναφέρουσι τὴν τάξιν ταύτην, μεταχειριζόμενοι τὴν ἰδίαν γλῶσσαν. (Ἰούδας 11-16. Β' Πέτρου 6' 10-22). Πάντες οὗτοι κατεῖχον ποτὲ θέσεις τινὰς μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. (Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου, ὅστις ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εὐρίσκεται ὑπὸ κρίσιν, ἢ δοκιμασίαν, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ κρίσις θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν Χιλιετῆ Βασιλείαν). Οὗτοι ἀντὶ νὰ βαδίζωσι κατὰ πνεῦμα εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς θυσίας, «περιπατοῦσι κατὰ τὰς ἰδίας ἑαυτῶν ἐπιθυμίας, καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα ὠφελείας χάριν», — οὗτοι θέλοντες νὰ εὐχαριστήσωσι πρόσωπα, ἔνεκα ὠφελείας, ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν ἑαυτῶν διαθήκην τῆς θυσίας μέχρι θανάτου (Ἰούδας 16). Ἡ περὶ τῆς τάξεως ταύτης περιγραφή τοῦ Πέτρου, εἶναι ἀκόμη περισσότερον σαφής. Οὗτος διακηρύττει, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἀφ' οὗ ἀπέφυγον τὰ μολύσματα τοῦ κόσμου, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐνεπλέχθησαν πάλιν εἰς αὐτά, καὶ νικῶνται, «ὁμοιάζουσι πρὸς κύνα ἐπιστρέψαντα εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐξέρομα, καὶ πρὸς χοῖρον λουσθέντα εἰς τὸ κύλισμα τοῦ βορβόρου.» «Παρουσιάζει δὲ τούτους πρὸς τὸν Βαλαάμ, τὸν λησμονήσαντα τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης χάριν ἐπιγείου κέρδους. Αἱ λέξεις δὲ τούτου ὑπαινίσσονται ὅτι ἡ τάξις αὕτη θὰ εὐρεθῇ κυρίως μεταξὺ τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ὅτι μέρος τῆς κακίστης αὐτῶν διαγωγῆς θέλει εἶσθαι, ὅτι «θὰ βλασφημῶσι τὰ ἀξιώματα» —ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐτίμησε, καὶ «ἔθεσεν» ἐν τῷ σώματι. — Β' Πέτρ. 6' 1,10.

Εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν ἔχομεν δύο περιγραφὰς τῆς ἀποστάτιδος ταύτης τάξεως, ἧτις παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποτελῇ μέρος τῶν ἐκλεκτῶν. Εἰς τὴν πρώτην (στ' 4-9) ὁ Ἀπόστολος φαίνεται νὰ ὑποδεικνύῃ τινὰς, οἱ ὅποιοι ἀφ' οὗ ἐγεύθησαν τὰ οὐράνια δῶρα, καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἀφ' οὗ ἐγένοντο μέτοχοι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς μέλη τῆς κλητῆς τάξεως, περιπίπτουσι κατόπιν εἰς τὴν ἁμαρτίαν — ὄχι ἔνεκα τῶν ἀναποφεύκτων ἀδυναμιῶν τῆς σαρκὸς καὶ τῶν παγίδων τοῦ Σατανᾶ, ἀλλ' ἐκουσίως, καὶ ἐν γνώσει ἐγκαταλείποντες τὴν δικαιοσύνην. Οὗτοι, μᾶς διαβεβαιοῖ ὁ Ἀπόστολος, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνακαινισθῶσιν εἰς μετάνοιαν. Οὗτοι λαβόντες τὸ ἑαυτῶν μερίδιον ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τῶν προκυπτόντων ἐκ τῆς μεγάλης θυσίας τοῦ ἀντιλήτρου, καὶ προτιμήσαντες νὰ καταφρονή-

σωσι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, μετεχειρίσθησαν καὶ κακῶς ἐχρησιμοποίησαν τὴν ἐν τῇ καταλλαγῇ μερίδα αὐτῶν, καὶ ἐπομένως, οὐδὲν πλέον ἐναπομένει δι' αὐτούς· ἔλαβον τὴν ἑαυτῶν στάσιν ἐκουσίως, καὶ ἐπομένως αἱ ἐκκλήσεις τῆς δικαιοσύνης οὐδεμίαν ἐπίδρασιν θὰ ἔχωσιν ἐπ' αὐτῶν.

Εἰς Κεφάλαιον (1'. 26, 27, 31) ὁ Ἀπόστολος προφανῶς περιγράφει ἐτέραν τινὰ τάξιν, ἣτις ἀντὶ νὰ περιπέσῃ εἰς ἀμαρτωλὴν τινα καὶ βδελυρὸν κατάστασιν τῆς ζωῆς, πίπτει ἀπὸ τῆς **πίστεως**, ἣτις ἐδικαίωσεν αὐτούς, καὶ ἣτις εἶναι οὐσιώδης, ὅπως διατηρήσωσι τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ δεδικαιωμένην αὐτῶν στάσιν. Εἰς ἀμφοτέρας δὲ ταύτας τὰς περιστάσεις σημειωτέον, ὅτι ἡ **ἐκουσιότης** εἶναι ἐκείνη ἣτις ἀποτελεῖ τὸ κύριον κέντρον τοῦ κακοῦ· «Ἐὰν ἀμαρτάνωμεν ἐκουσίως, ἀφ' οὗ ἔλάβομεν τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, (ἀφ' οὗ ἠυνοήθημεν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ διὰ τῆς σοφίας, δικαίωσης, καὶ ἀγιασμοῦ) δὲν ἀπολείπεται πλέον θυσία ὑπὲρ ἀμαρτιῶν.» Ἡ θυσία τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἔδωκεν ὑπὲρ ὅλων, ἦτο διὰ τὴν ἀρχικὴν ἀμαρτίαν, τὴν ἀδαμιαίαν ἀμαρτίαν, καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ὑπάρχουσαν κληρονομικὴν ἀδυναμίαν, ὡς τέκνων τοῦ Ἀδάμ. Ὁ Κύριος ἡμῶν οὐδεμίαν ἀπολυτρωτικὴν τιμὴν ἔδωκε δι' οἵανδήποτε ἐκουσίαν ἀμαρτίαν ἐκ μέρους ἡμῶν, καὶ ἐπομένως ἐὰν ἡμεῖς ἀμαρτάνωμεν ἐκουσίως οὐδὲν μέρος πλέον ἀπομένει ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἀξίας ὅπως ἐφαρμοσθῇ διὰ τὰς ἐκουσίας ἡμῶν παραβάσεις. Ἐὰν δὲ αἱ ἀμαρτίαι ἦσαν πλήρεις προθέσεως, ἢ ἐκουσιότητος, οὐδενὸς μέτρου ἀδυναμίας ἢ πειρασμοῦ ὑπάρχοντος, καὶ ἐὰν αὐταὶ διεπράχθησαν ἀφοῦ ἔλάβομεν σαφεῆ γνῶσιν τῆς ἡμετέρας θέσεως, καὶ σχέσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον, ἢ ἀμαρτία ἐκείνη εἶναι ἀμαρτία πρὸς Θάνατον—τὸν Δεύτερον Θάνατον—καὶ οὐδὲν πλέον πρέπει νὰ περιμένωμεν μετ' ἐλπίδος, —ἀλλὰ φοβερὰ τις ἀπεκδοχὴ κρίσεως, ἀποφάσεως, καὶ ἔξαψις πυρός, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ κατατρώγῃ τοὺς ὑπεναντίους τοῦ Θεοῦ—πάντας τοὺς ἐκουσίως ἐναντιουμένους εἰς Αὐτὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ τὸ σχέδιον Αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπρομήθευσε τὴν δικαιοσύνην ἐκείνην, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Εἰς τὸν 29ον στίχον, ὁ Ἀπόστολος φαίνεται νὰ ὑπαινίσσεται, ὡς ἀναφερόμενος εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀφ' οὗ κατενόησαν τὸ ἔργον τῆς καταλλαγῆς τοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, περιεφρόνησαν τὸ ἔργον ἐκεῖνο καὶ ἐθεώρησαν αὐτὸ ὡς μηδέν, νομίσαντες κοινὸν (ἢ σύνηθες) πρὸ πολῦτιμον αὐτοῦ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐξασφαλίζει τὴν Καινὴν Διαθήκην, καὶ οὕτως ὑβρίζουσι τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος—τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἐπρομήθευσε τὴν καταλλαγὴν ταύτην, καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν εἰς τὴν θυσίαν αὐτοῦ καὶ ἀμοιβήν. Ἐὰν τις ἠθέτει τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀντεπροσώπευεν, ὁ τοιοῦτος ἀπέθνησκεν

ἄνευ ἐλέους, καίτοι ἡ καταδικαστικὴ ἐπὶ ἐκείνων ἀπόφασις δὲν ἐσκοπεῖτο νὰ εἶναι αἰωνία· ἐκεῖνοι ὅμως οἵτινες καταφρονοῦσι τὸν ἀντιτυπικὸν Μωϋσῆν, καὶ τοιουτοτρόπως ἀθετοῦσι τὸ προνόμιον τῆς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ κοινωνίας, καταφρονοῦντες οὕτως τὸν Θεὸν ὅστις προέγραψε τὴν διάταξιν ταύτην ὑπὲρ αὐτῶν, θέλουσι λογισθῆ ἄξιοι αὐστηροτέρας τιμωρίας, ἐκείνης ἣστινος ἐπήρατο ἐπὶ τῶν παραβατῶν τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου. Θὰ εἶναι δὲ αὐστηροτέρα, καθότι θὰ εἶναι καταδίκη εἰς θάνατον—ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον ἀπολύτρωσις ἀνάστασις, ἐπανόρθωσις—εἰς τὸν Δεύτερον Θάνατον. Οὐδόλως δὲ εἶναι θαυμαστόν, ἐὰν ὁ Ἀπόστολος μᾶς προειδοποιῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅτι δέον νὰ εἴμεθα προσεκτικοί, ἵνα μὴ ἀπορρίψωμεν τὴν πρόνοιαν τῆς Θείας χάριτος, μᾶς διαβεβαιοῖ δέ, ὅτι τὸ νὰ ἐκφύγωμεν ἐκ τῶν προστατευτικῶν χειρῶν τοῦ Παρακλήτου ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς διώρισεν—τὸν Ἰησοῦν—θὰ ἦτο τὸ αὐτό, ἐὰν περιελίπτωμεν, οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ, εἰ μὴ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πατρός—τοῦ μεγάλου Δικαστοῦ, ὅστις οὐδεμίαν παραχώρησιν ποιεῖται ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας, δὲν δέχεται προφάσεις,—τοῦ ὁποίου ἡ ἄφθονος, ἀλλὰ καὶ μοναδικὴ πρόνοια τοῦ πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλέους εἶναι διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως—διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΜΑΣ

Ὡς ὑπεδείξαμεν ἀνωτέρω, ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες πίπτουσιν ἀπὸ τῆς θέσεως τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ κατέρχονται εἰς τὸν Δεύτερον Θάνατον, ὑπάρχει καὶ ἕτερα τὶς τάξεις, ἡγμένη εἰς τὴν προσοχὴν ἡμῶν, ἣτις ἀποτυγχάνη νὰ κάμῃ τὴν κλησιν καὶ ἐκλογὴν βεβαίαν, ἀλλ' ἣτις δὲν θὰ κατέλθῃ εἰς τὸν Δεύτερον Θάνατον, διότι δὲν ἡμάρτησεν ἐκουσίως ἐν μεγάλῳ μέτρῳ ἀνηθικότητος, ἀλλ' ἣτις καὶ δὲν ἠρνήθη τὴν ἀξίαν τοῦ πολυτίμου αἵματος. Ἡ τάξις αὕτη, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἤδη ὀνομάσῃ, ὡς τὴν «μεγάλην Ὁμάδα», εἶναι ἐκείνη ἣτις θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς μεγάλης θλίψεως καὶ θὰ πλύνη τὰ ἱμάτια αὐτῆς, καὶ θὰ λευκάνῃ αὐτὰ ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου· ἐνῶ δὲ αὕτη θὰ κερδίσῃ τὴν πνευματικὴν φύσιν καθὼς καὶ μεγάλην εὐλογίαν καὶ συμμετοχὴν εἰς τὸν Δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου, ὡς δαιτυμόνες, ἐν τούτοις ὅμως θὰ ἔχωσιν ἀπολέσῃ τὸ μέγα βραβεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ περιέλθῃ μόνον εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς, —τοὺς πιστοὺς ὑπερνικητάς, εἰς ἐκείνους οἵτινες θὰ ἀκολουθήσωσιν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ μετὰ χαρᾶς καὶ ἐκ καρδίας. (Ἀποκ ζ'). Ἡ μεγάλη αὕτη Ὁμάς ἀποτυγχάνει νὰ τηρήσῃ τὴν ἐαυτῆς θέσιν μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν—ἀποτυγχάνει τοῦ νὰ εἶναι ἐκ τῶν «ἐκλεκτῶν»—ἐνεκα ἀνεπαρκείας ζήλου διὰ τὸν Κύριον, τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς ἀδελφούς,—διότι ἐν μίρῃ «εἶναι ὑπερβεβαρμένη διὰ τῶν φροντίδων τῆς ζωῆς ταύτης». Ἐν τούτοις ἐπειδὴ αἱ

καρδία αὐτῶν εἶναι πισται εἰς τον Λυτρωτὴν και ἐπειδὴ τη-
ροῦσι τὴν ἑαυτῶν πιστιν εἰς τὸ πολῦτιμον αἷμα, και κρατοῦσι τοῦ-
το στερωῶς και δὲν τὸ ἀρνοῦνται, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος Ἰησοῦς,
ὁ Παράκλητος ἡμῶν, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ὅστις ὀ-
δηγεῖ τοὺς ἐκλεκτοὺς εἰς τὴν δόξαν διὰ τῶν βημάτων τῆς ἐκου-
σίου θυσίας, θέλει ὀδηγήσῃ και τούτους εἰς πνευματικὴν εὐλογί-
αν—εἰς τὴν τελειότητα ἐπὶ κατωτέρου ἐπιπέδου τῶν πνευματικῶν
ὑπάρξεων—διότι ἐνεπιστεύθησαν εἰς Αὐτόν, και δὲν ἠρνήθησαν
τὸ ὄνομά Του ἢ τὸ ἔργον αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκλεκτὴν Ἐκκλησίαν,
τὴν Νέαν κτίσιν, ἐν τῇ ἑαυτοῦ παραβολῇ περὶ τῆς Ἀμπέλου,
λέγει ἡμῖν, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἡ ἄμπελος, και ὅτι οἱ πιστοὶ ἀφιερω-
μένοι ἀκόλουθοί του, οἵτινες βαδιζουσιν εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ εἶναι
τὰ κλήματα. Διαβεβαιοῖ δὲ ἡμᾶς, ὅτι καιτοὶ εἴμεθα κλήματα,
τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν θὰ προσβληθῶμεν ἐκ δοκιμασιῶν και
δυσκολιῶν, και ὅτι ἀπεναντίας, ὁ Πατήρ, ὁ Μέγας Γε-
ωργός, θὰ ἐπιβλέπῃ. ὅπως ἔχωμεν δοκιμασίας πίστεως και ὑπο-
μονῆς και ἀφοσιώσεως, ἵνα διὰ τούτων καθαρισθῶμεν, και αἱ βλέ-
ψεις ἡμῶν ἐπὶ τῶν γηϊνῶν πραγμάτων ἀποκόπτονται, καθὼς και
αἱ ἐλπίδες και φιλοδοξίαι ἡμῶν—πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα αὐται παρα-
γάγῃσι πλουσιωτέραν πνευματικὴν καρποφορίαν—πραότητα, ὑπο-
μονήν, χρηστότητα, μακροθυμίαν, φιλαδελφίαν, ἀγάπην,—και ὅ-
πως ταῦτα ὑπάρχωσιν εἰς ἡμᾶς και ἀφθονοῦσιν, ἐπὶ μᾶλλον και
μᾶλλον, και ὅπως ἀνοιχθῇ ἡμῖν πλουσία ἢ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον
Βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν και Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς μέ-
λη τῆς Νέας Κτίσεως. — Β' Πέτρο. α' 11.

Ἐν τούτοις, οὗτος πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι ἡ ἀπόκτησις θέσεως
τινός, μεταξὺ τῶν ἀληθῶν κλημάτων ἐν τῇ ἀληθεῖ ἀμπέλῳ, δὲν εἶ-
ναι ἀρκετὴ· ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀμπέλου δέον νὰ εἶναι εἰς ἡμᾶς—
ἡ διάθεσις ὅπως φέρωμεν τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου, πρέπει νὰ ὑ-
πάρχη εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν— ὅτι ὁ Γεωργὸς θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς
ἡμᾶς, ὅπως παραμείνωμεν ὡς κλήματα ἐπὶ τινα λογικὸν καιρόν,
ἵνα γνωρίσῃ, ἐὰν παρέχωμεν ἀπόδειξιν τινα, παραγωγῆς τοῦ κα-
ταλλήλου καρποῦ, προτοῦ καταδικάσῃ ἡμᾶς ὡς ἀκαταλλήλους.—
ὅτι δὲν ἀξιοὶ ὅπως ἴδη ὠρίμους σταφυλάς ἐπὶ τῶν νέων κλημά-
των, ἀλλ' οὔτε και ἀώρους σταφυλάς. Μᾶλλον δὲ θὰ παρατηρῇ
ὅπως ἴδη ἐνδείξεις τοῦ κάλυκος τοῦ καρποῦ, και ἀκολούθως διὰ
τὴν ἀνθήσιν τούτων, διὰ τοῦ ἀνθους τῆς σταφυλῆς· βραδύτερον ἀ-
κόμη διὰ τὴν εὐχυμον ὠρίμανσιν τοῦ καρποῦ. Ὁ Γεωργὸς ἔχει
μεγάλην ὑπομονήν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καρποῦ τούτου τῆς ἀμ-
πέλου «τῆς φυτείας τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Πατρός μου» (Ψαλμ.
π' 15) ἀλλ' ἐὰν μετὰ παρέλευσιν λογικοῦ τινος χρόνου, δὲν εὐρί-
σκῃ καρπὸν, ἀποκόπτει τὸν κλάδον ἐκεῖνον, ὡς «ἀπομυζῶντα» τὴν
δύναμιν και τὴν θρεπτικότητα τῆς ἀμπέλου χάριν τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ

ἀναπτύξεως, καὶ ὄχι χάριν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐπιθυμητοῦ καρποῦ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Κύριος ἡμῶν ὑποδεικνύει, ὅτι πρέπει νὰ κάμωμεν τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν βεβαίαν, διὰ τῆς παραγωγῆς καρποῦ ἀγιότητος τοῦ ὁποίου τὸ τέλος εἶναι, ἡ ἀμοιβὴ αὐτοῦ, ζωὴ αἰώνιος.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΙ.

Ἐὰς παρατηρήσωμεν ἤδη καὶ ἑτέρας τινὰς ἐκλογάς, ἡγμένας εἰς τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὅπως αἱ διάνοιαι ἡμῶν εὐρυνθῶσι καὶ μεγεθυνθῶσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου προτοῦ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἰδιαιτέραν φάσιν ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν συγκεντροῦται—δηλ. τὴν ἐκλογὴν τῆς νέας κτίσεως. Δέον νὰ διακρίνωμεν καθαρῶς μεταξὺ τῶν ἐκλογῶν αἰτινες προηγήθησαν τῆς πρώτης ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς νέας κτίσεως, ὑπ' Αὐτόν, ὡς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, Ἄρχηγόν, Ὁδηγόν, κλπ. Περὶ τῆς τελευταίας ταύτης εἶναι γεγραμμένον· «Ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν,» ἀλλ' αἱ ἐκλογαὶ τοῦ παρελθόντος καιροῦ ἦσαν διὰ διαφόρους σκοποὺς καὶ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν διαφόρων σχεδίων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀβραάμ ἐξελέγη ὅπως εἶναι τύπος τοῦ Ἰεχωβά, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Σάρρα, ὅπως εἶναι τύπος τῆς Ἀβραμαίας Διαθήκης, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Μεσσίας θὰ ἤρχετο. Ἡ δούλη Ἄγαρ ἐξελέγη ὅπως εἶναι τύπος τῆς διαθήκης τοῦ νόμου, ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς Ἰσμαὴλ τύπος τῶν κατὰ σάρκα Ἰσραηλιτῶν, ὅστις καίτοι ἐγεννήθη πρῶτος, δὲν θὰ ἐγίνετο συγκληρονόμος μετὰ τοῦ Ἰσαάκ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Ἰσαάκ ἐξελέγη ὅπως εἶναι τύπος τοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Ρεβέκκα, τύπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς νύμφης, τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀρνίου· ἐνῶ ὁ δοῦλος τοῦ Ἀβραάμ ὁ Ἐλιέζερ, ἐξελέγη, ἵνα εἶναι τύπος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολή θὰ ἦτο ὅπως προσκαλέσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὑποβοηθήσῃ αὐτήν, καὶ τέλος προσαγάγῃ αὐτήν καὶ τὰς παρθένους, τὰς συντρόφους αὐτῆς εἰς τὸν Ἰσαάκ.

Αἱ ἐκλογαὶ αὗται δὲν συνεπάγονται, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως ἐφαρμόζονται εἰς τὸ αἰώνιον μέλλον, οὐδενὸς ἐκ τῶν ἀτόμων τούτων· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐκλεκτοὶ οὗτοι τύποι ἐχρησιμοποιήθησαν παρὰ τοῦ Κυρίου, οὗτοι πιθανὸν νὰ ἔλαβον ἀντιστοίχους τινὰς εὐλογίας ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ· καὶ ἐν ἡ ἀναλογίᾳ, οὗτοι εἰσηλθόντες εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ Σχεδίου, ἐν τῇ αὐτῇ ἀναλογίᾳ ἐπετρόπη εἰς αὐτούς νὰ ἀπολαύσωσιν ἀνάπαυσιν καὶ χαρὰν, ἀμειφθέντες οὕτω τελείως δι' οἵασδήποτε θυσίας καὶ δοκιμασίας τυχόν ἢ ἐκλογὴ αὐτῶν καὶ ὑπηρεσία ὡς τύπων ἀπήτησεν. Ὁ Ἀπόστολος λογιζευόμενος ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ζητήματος τῆς ἐκλογῆς, καὶ προσπαθῶν νὰ καταδείξῃ, ὅτι οὐ-

δεμία ἀδικία προσεγένετο εἰς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, διὰ τῆς στροφῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ ἔθνη, πρὸς συμπλήρωσιν ἐξ αὐτῶν τῆς ἐκλεκτῆς νέας κτίσεως, ὑποδεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Παντοκράτωρ ἔχει εὐνοίας τινὰς πρὸς διανομὴν, καὶ ἐναπόκειται μόνον εἰς αὐτὸν ὅπως ἀποφασίσῃ εἰς τίνα θὰ δώσῃ ταύτας. Δηλοῖ δὲ ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν σαρκικὸν, ἢ φυσικὸν Ἰσραήλ, εὐνοίας τινὰς καὶ προνόμια ὡς εἰς ἔθνος, καὶ εἰς τινὰς ἐκ τῶν προγόνων αὐτῶν προνόμια τινὰ καὶ εὐνοίας ὡς εἰς ἄτομα, χρησιμοποιοῦσας αὐτοὺς ὡς τύπους· καὶ ὅτι οὗτοι ἔσχον ἐκ τούτου ἀνάλογον εὐλογίαν· ἀλλ' ὅτι ὁ Κύριος ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ παρέχων τὰς εὐλογίας αὐτοῦ κατὰ προτίμησιν εἰς αὐτούς, ἀγνοῶν οὕτως ἄλλους, οἵτινες δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἄξιοι. Ἀπεναντίας, τὸ τοιοῦτον ἦτο λίαν ἀριμόδιον διὰ τὸν Κύριον ὅπως διακόψῃ τὰς εὐλογίας του εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἐχρησιμοποιοῦν ταύτας, καὶ νὰ παραδώσῃ αὐτὰς εἰς ἄλλους. — Ρωμ. θ'. ι'. ια'.

Ἐξ ἄλλου ἠθέλεν ὅπως ἡμεῖς ἴδωμεν, ὅτι ὁ Κύριος προεγνώριζε πῶς θὰ κατέληγον αἱ πρὸς τὸν σαρκικὸν Ἰσραήλ εὐνοιαὶ Του· ὅτι ἀφοῦ οὗτοι θὰ ἀπήλαυον τὰς εὐλογίας αὐτοῦ, δὲν θὰ εὐρίσκοντο ὅμως κατόπιν καὶ εἰς τὴν κατάλληλον κατάστασιν (ἐκτὸς μικροῦ τινος «ὑπολοίπου»—(Ρωμ. θ' 27-32) ὅπως δεχθῶσι τὴν μεγαλειτέραν πασῶν τῶν εὐλογιῶν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε δώσῃ—«τὸ Βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως», ὅπως ἀποτελέσωσι τὴν νέαν κτίσιν. Πρὸς ἐξεικόνισιν δὲ τούτου, οὗτος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ἰσαάκ, καὶ δεικνύει εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ Θεός, ὅπως παράσχη ἡμῖν εἰκόνα τινὰ τῆς ἑαυτοῦ προγνώσεως ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἐκατοντάδας ὄλων ἐτῶν βραδύτερον, ἔκαμεν αὐθαίρετόν τινα ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν δύο υἱῶν τῆς Ρεβέκκας, τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἡσαῦ. Ὁ Κύριος μετεχειρίσθη τοὺς διδύμους τούτους, τὸν μὲν ἵνα ὅπως παραστήσῃ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ, τὴν νέαν κτίσιν, τὸν δὲ ἄλλον ὅπως παραστήσῃ τὸν φυσικὸν Ἰσραήλ ὅστις θὰ προειμίμα τὰ πράγματα τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ θὰ ἐπώλει τὰ οὐράνια αὐτοῦ προνόμια ἀντὶ πινακίου φρακῆς—ἀντὶ ἐπαγείων καλῶν πραγμάτων. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἡσαῦ, ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἰακώβ ὅπως εἶναι τύπος τῶν ὑπερνικητῶν, ἦτο βεβαίως εὐλογία δι' αὐτόν, καίτοι μεγάλως τῷ ἐστοίχισεν αὐτό· ἡ δὲ ἐκλογὴ τοῦ Ἡσαῦ ὅπως εἶναι τύπος τῆς περὶ τὰ φυσικὰ ἀσχολουμένης τάξεως, ἦτις προτιμᾷ τὰ ἐπίγεια ἀντὶ τῶν οὐρανίων, δὲν ἀπέβη κατ' οὐδένα τρόπον πρὸς ζημίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' οὔτε καὶ σημαίνει τοῦτο ὅτι κατῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους βασάνους, οὔτε καὶ ὅτι ὑπέφερε τι, ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς. Ἀπεναντίας οὗτος ἠυλογήθη· καθὼς οἱ κοσμικοί, οἱ φυσικοὶ ἄνθρωποι, ἀπολαμβάνουσι σήμερον τοιοῦτου εἴδους εὐλογιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος παναγάθως ἀποσύρει

ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ νέα κτίσματα ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι πολὺ ὀλίγον εὐνοϊκαὶ διὰ τὰ πνευματικὰ αὐτῶν συμφέροντα, ἀκριβῶς καθὼς ἀπέσυρε τινὰς ἐκ τῶν ἐπιγείων εὐλογιῶν ἀπὸ τὸν Ἰακώβ ὅπως ἐν ταῖς ἀπογοητεύσεσιν αὐτοῦ, κλπ. παριστᾶ, ὡς τύπος, τὴν τάξιν ταύτην· ὁ Ἰακώβ ἐν τούτοις, ἀπελάμβανε χαρᾶς καὶ εὐλογιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσαῦ δὲν ἀπελάμβανεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐξετίμα—ἀκριβῶς καθὼς τὰ νέα κτίσματα ἤδη, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων τοῦ παρόντος καιροῦ ἀπολαμβάνουσι χαρᾶς καὶ εἰρήνης, καὶ εὐλογιῶν, τὰς ὁποίας ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει.

Ἡ διακήρυξις, «τὸν Ἰακώβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἡσαῦ ἐμίσησα», (Ρωμ. θ' 13) εἶναι διὰ πολλοὺς «σκληρὸς λόγος», διότι ἡ λέξις ἐμίσησα, φαίνεται νὰ συνεπιφέρῃ μεθ' ἑαυτῆς ἀνταγωνιστικὴν τινα σημασίαν, ἣτις θὰ ἦτο ἀδικαιολόγητος—καθόσον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δύναται νὰ διακρίνῃ—δι' ὅ,τιδήποτε ὁ Ἡσαῦ ἔπραξε, χεῖρον ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ διότι τοῦτο προσεκολληθῆ εἰς αὐτὸν ἐκ γεννήσεως, «Προτοῦ νὰ πράξῃ τι καλὸν ἢ κακόν». Ἡ λέξις «ἐμίσησα» προφανῶς σημαίνει, ἠγάπησα ὀλιγώτερον, καθὼς καὶ εἰς τὸ Δευτερονόμιον κα' 15-17. Ἡ ἔννοια δὲ τούτου εἶναι, ὅτι ὁ Ἰακώβ ἠννοεῖτο παρὰ τοῦ Κυρίου, ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ ἠννοεῖτο ὀλιγώτερον· οἱ δύο οὗτοι, καθὼς ὁ Ἀπόστολος δεικνύει, ἦσαν τύποι τοῦ Ἰσραήλ, φυσικοῦ τε καὶ πνευματικοῦ. Ἡ πρὸς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραήλ εἴννοια τοῦ Θεοῦ, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ἡσαῦ, ἦτο μικροτέρα τῆς εὐνοίας πρὸς τὸν πνευματικὸν Ἰσραήλ, βραδύτερον γεννηθέντα, καὶ ἀντιπροσωπευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰακώβ. Διὰ τῶν ἐξηγήσεων τούτων, τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν ἀρμονίᾳ καὶ λογικῇ ἀλληλουχίᾳ.

«ΔΙ' ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ΣΕ ΕΞΗΓΕΙΡΑ.»

Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ὁ Κύριος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν ταύτην, ἐξήσκησεν ἐξουσίαν, ἐπικυριαρχίαν ἐπὶ τῶν υποθέσεων τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν τοῦ ἑαυτοῦ δικαίου ὅπως πράττη τοῦτο, ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρει τὴν περίπτωσιν τοῦ Φαραῶ, ὅστις ἦτο Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἰσραήλ. Παραθέτει δὲ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου τοὺς λαληθέντας διὰ τοῦ Μωϋσέως (Ἐξοδ. θ' 16) «Καὶ διὰ τοῦτο βεβαίως σὲ ἐξήγειρα, διὰ νὰ δείξω ἐν σοὶ τὴν δύναμίν μου, καὶ νὰ κηρυχθῆ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῆ». «Ἄρα λοιπὸν ὄντινα θέλει ἐλεεῖ, καὶ ὄντινα θέλει σκληρύνει». —Ρωμ. θ' 17.

Πρὸ καιροῦ ἡ Γαλλικὴ κυβέρονσις, διεχώρησε καταδίκους τινὰς, οἵτινες νομικῶς εἶχον καταδικασθῆ εἰς θάνατον, καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπιστημόνων, ὅπως πειραματι-